

ภาษาบาลี ๑ คำ คติธรรมประจำสัปดาห์ “กถายนกมมการี — บุคคลผู้ทำกรรมดี”

กถายนกมมการี เป็นคำภาษาบาลีโดยตรง อ่านตามภาษาบาลีว่า กัณ - ละ - ยา - นะ - กั - มะ - กา - รี มาจากคำว่า กถายน (ดี, งาม, สิ่งที่ดี, ความดี) กมม (กรรม, การกระทำ) กับคำว่า การี (บุคคลผู้กระทำ) แปลรวมกันได้ว่า บุคคลผู้ทำกรรมดี, บุคคลผู้ทำสิ่งที่ดี, บุคคลผู้ทำดี ตรงกันข้ามกับบุคคลผู้ทำชั่วอย่างสิ้นเชิง สำหรับบุคคลผู้ทำดีนั้นว่า โดยสภาพธรรมแล้ว ก็ไม่มีสัตว์ ไม่มีบุคคล มีแต่ความเกิดขึ้นเป็นไปของธรรมเท่านั้น เพราะสภาพธรรมฝ่ายดีเกิดขึ้นเป็นไป ทำในสิ่งที่ดี ที่ถูก ที่ควร จึงเรียกผู้นั้น ว่า เป็นบุคคลผู้ทำดี ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ เมื่อเหตุที่ตีมีแล้ว ผลที่ดี จึงเกิดขึ้นเป็นไปตามควรแก่เหตุ ในทางตรงกันข้าม บุคคลผู้ทำชั่ว ก็ย่อมจะได้รับผลชั่ว ตามควรแก่เหตุเช่นเดียวกัน โดยไม่มีใครทำให้เลย ตามข้อความในพระสูตรต้นตปิฎก ขุททกนิกาย ชาดก จุลนันทียชาดก ดังนี้

“บุรุษทำกรรมเหล่าใดไว้ เขาย่อมเห็นกรรมเหล่านั้นในตน

ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้รับผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผลชั่ว

บุคคล หวานพีชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น”

พระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงตลอด ๔๕ พรรษา แสดงถึงสิ่งที่มีจริง ๆ โดยตลอด แม้ว่า จะทรงแสดงโดยปรารภถึงบุคคลประเภทต่างๆ ที่มีความประพฤติเป็นไปตามการสะสมของแต่ละบุคคล ดี บ้าง ไม่ดีบ้าง นั้น ก็ไม่พ้นไปจากสภาพธรรมที่มีจริง เพราะมีสภาพธรรมที่มีจริงเกิดขึ้นเป็นไป จึงมีการหมาย รู้กันว่าเป็นบุคคลที่มีความประพฤติเป็นไปอย่างนั้นๆ ซึ่งพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงเป็น เครื่องเตือนให้ผู้ฟังผู้ศึกษาได้เข้าใจตัวเองตามความเป็นจริง เพื่อจะได้เป็นผู้ไม่ประมาทในการสะสมความดี และอบรมเจริญปัญญา สะสมความเข้าใจถูกเห็นถูก เพื่อขัดเกลาละคลายกิเลส(เครื่องเศร้าหมองของจิต)ของ ตนเองซึ่งมีมากเป็นอย่างยิ่ง

ชีวิตของแต่ละบุคคลในแต่ละภพในแต่ละชาตินั้น สั่นสะสั่นมาก เกิดมาแล้วในที่สุดก็ต้องละจากโลกนี้ไปด้วยกันทั้งนั้น แต่ก็ไม่สามารถที่จะทราบได้ว่า จะเป็นวันใด เวลาใด และตามความเป็นจริงแล้ว แต่ละขณะของชีวิตเป็นธรรมทั้งหมด ธรรมเกิดขึ้นแล้วดับไปอย่างรวดเร็ว ไม่หวนกลับมาได้อีก

สิ่งที่จะเป็นประโยชน์สำหรับแต่ละคนคือ ถึงแม้ว่าจะมีอกุศลมากมาย เกิดขึ้นเป็นไปในชีวิตประจำวัน แต่ถ้าได้เริ่มเห็นโทษของอกุศลขึ้นมาบ้าง จากการได้ฟังพระธรรม ศึกษาพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดง ก็ย่อมจะดีกว่าที่เป็นอกุศลแล้ว ไม่เห็นโทษ และไม่ยอมถอยกลับจากอกุศลเลย ที่จะเป็นผู้เห็นโทษของอกุศลและถอยกลับจากอกุศลได้ ต้องเป็นผู้ได้ฟังพระธรรม ศึกษาพระธรรม สะสมความเข้าใจถูกเห็นถูก

ไปตามลำดับ อกุศลที่สะสมมาอย่างเนิ่นนานในสังสารวัฏฏ์ สะสมท่วมทับอย่างมากมาย จะค่อยๆ ละคลาย ให้เบาบางลงจนกระทั่งสามารถดับได้ตามลำดับขั้น นั้น ก็ต้องด้วยการอบรมเจริญปัญญา

บุคคลผู้ที่ทำดีหรือเป็นคนดีนั้น ย่อมเป็นผู้ยังประโยชน์ของตน และยังประโยชน์ของสังคมส่วนรวมให้สำเร็จได้ เพราะเป็นผู้กระทำแต่สิ่งที่ดีงาม เป็นผู้มีจิตใจประกอบด้วยธรรมฝ่ายดี มีความละเอียด มีความเกรงกลัวต่อบาป มีสติระลึกรู้เป็นไปในความดีประการต่างๆ และที่สำคัญมีปัญญาที่เข้าใจถูกต้องในธรรม ตามความเป็นจริง จึงทำดีประการต่างๆ ทั้งในเรื่องของท่าน การให้การสละแบ่งปันสิ่งที่มีประโยชน์เพื่อประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น การช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น การงดเว้นจากการกระทำในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย และสะสมความดีที่ประเสริฐ คือการฟังพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงให้เข้าใจยิ่งขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ กรรมอันดี กรรมอันงาม กรรมอันเจริญ ซึ่งเป็นกรรมที่นำมาซึ่งประโยชน์สุขทั้งแก่ตนและแก่สังคมส่วนรวมนั้น คนดีทั้งหลายย่อมกระทำได้ง่าย คือเป็นผู้สามารถที่จะกระทำได้ง่าย เพราะสะสมมาที่จะโน้มไปในทางที่ดีอยู่เสมอ ส่วนกรรมที่ดังกล่าวนั้น คนชั่วย่อมทำได้ยาก คือไม่สามารถที่จะกระทำได้ เพราะไม่เห็นโทษของอกุศล ไม่เห็นคุณของกุศล และความชั่วทั้งหลายซึ่งเป็นกรรมไม่ดี นำมาซึ่งความพินาศความเดือดร้อนทั้งแก่ตนและแก่สังคมส่วนรวมนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่คนชั่วทำได้ง่ายมาก เพราะเคยชินต่อการที่จะเป็นคนชั่ว ส่วนผู้ที่เป็นคนดี ย่อมทำกรรมชั่วดังกล่าวได้ยาก เพราะคนดีย่อมไม่ยินดีในการทำกรรมชั่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นพระอริยบุคคลในแต่ละขั้นนั้น สามารถละกิเลสได้ตามลำดับ กิเลสใดๆ ที่ดับได้แล้ว จะไม่เกิดอีกในสังสารวัฏฏ์

ปัญญา จะทำให้รู้ความจริงและสามารถที่จะเห็นว่าสิ่งที่น่ากลัว คือความชั่วเท่านั้น และมีการเห็นโทษภัยของความชั่ว ซึ่งเป็นธรรมฝ่ายที่ไม่ดี ภัยที่เกิดจากคน จากน้ำท่วม จากไฟไหม้ จากโรคระบาดต่างๆ นั่นคือ ภัยชั่วคราว เป็นภัยภายนอก แต่ภัยอย่างยั่งยืนอยู่ใกล้ที่สุดคืออยู่ในจิตนี้เอง คือความชั่ว ซึ่งทำลายอยู่ทุกขณะที่เกิดขึ้น เป็นภัยที่นำมาซึ่งภัยภายนอก ถ้าภัยภายในคือความชั่วทั้งหลาย ไม่มี ภัยภายนอก ก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย แต่ที่ยังประสบกับภัยภายนอก ก็เพราะมีมูลเหตุมาจากความชั่วที่ตนเองได้กระทำแล้วนั่นเอง

พระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงตลอด ๔๕ พรรษา จึงเป็นเครื่องอุปการะเกื้อกูลแก่ผู้ที่ได้ฟัง ได้ศึกษาอย่างแท้จริง เพื่อความเจริญขึ้นของปัญญาและเพื่อความเป็นผู้มีความประพฤติที่ดีงาม ทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ ทำในสิ่งที่ควรทำ เว้นในสิ่งที่ควรเว้นโดยประการทั้งปวง สะสมเป็นที่พึงต่อไป จนกว่าปัญญาจะถึงความสมบูรณ์พร้อมในที่สุด ซึ่งจะต้องอาศัยกาลเวลาที่ยาวนานเป็นอย่างยิ่ง

ชมรมบ้านธัมมะ มศพ. : www.dhammadhomefellowship.com, โทร. ๐๘๑-๘๓๒๐๕๗๗